

σικῆς του « Κατηχίσεως », ἥτις μετὰ τῆς « Ἱερᾶς Ἱστορίας » του ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Μεγ. Ἐκκλησίας.

Ὅταν πρὸ 45 ἐτῶν, τὴν 20ῃν Ἰανουαρίου τοῦ 1862 εἶχε διδάξει ἀπὸ τῆς πανεπιστημιακῆς ἔδρας τὸ πρῶτον τῆς Ἱστορίας μάθημα, εἰς τὸ πέρασ αὐτοῦ ἐξέφρασε τὴν διάπυρον εὐχὴν ὑπὲρ τῆς ταχείας ἐθνικῆς ἀναστάσεως. « . . . Εἶθε, ἔλεγε, νὰ ἀποθάνω ἀφοῦ προσθέσω εἰς τὰ μαθήματά μου μίαν ἀκόμη σελίδα κεκοσμημένην μὲ νέα τρόπαια καὶ νέας δάφνας τῆς Ἑλλάδος ».

Ἄτυχῶς ἡ εὐχὴ ἐκείνη, ἥτις ὑπῆρξεν καὶ ὁ ἐνδόμυχος πόθος τῆς φλογερᾶς του φιλοπατρίας, διεψεύσθη. Καὶ ὁ Βερναρδάκης δὲν ἠτύχησε οὔτε ὡς ποιητῆς οὔτε ὡς ἱστορικός νὰ ἐξυμνήσῃ ἐλευθεράν τὴν Μεγάλην Ἑλληνικὴν Πατρίδα.

ΤΩ, ΥΨΗΛΟΤΑΤΩ, ΔΙΑΔΟΧΩ
ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΩ

ἐπὶ τοῖς ἐφηβίοις Αὐτοῦ
τὸ εἰκονοφυλάκιον τοῦτο
οἱ ἐν Ἰβραίλα τῇ ἐπ' Ἰσραφ Ἑλλήνες
ΕΥΣΕΒΑΣΤΩΣ ΠΡΟΣΦΕΡΟΥΣΙ*

ὉΥ Σε πατήρ βασιλεύς, οὐ πότνια γείνατο μήτηρ,
Κωνσταντίνε δὲ σὴ γ' ἦδ' ἐτέη γενέθλη.
Πάσης γὰρ περὶ γαίης Ἑλλάδος ἠδὲ θ' Ἐώης
ἄσπετον αἰθομένης ἐκ δηϊοιο πυρός,
αἰετὸς ὑπόθε δίκρανος, βασιλῆϊος ὄρονις
Ρωμανοῦ πρὸ πύλης ἔμπυρος αἶψα πέσε.
Τῷ δ' ἄρα δεινὸν ὑπὸ χθῶν' ἐστονάχησε πεσόντι
τέφρῃ τ' ἀμφεκάλυψ' Ἑλλάδα καὶ θάνατος.
Τῆς τοι τέφρης αἵματι καὶ δακρῶν τετραίωνοι
θερμῶν τεγγομένης, Σὺ χρυσοπτέρουγος
φοῖνιξ ἡμῖν ἐξανέφυς βασιλῆϊος ἄρτι.
Ἄλλ' ἄγε καὶ ταχύσας ταρσὰ μεταρσιόου
αἰετὸς ὑπιπέτης καὶ κλαγγῇ θήρας ἐλάσασ
βας ἀγίης ὄνυχι σιανροφόρῳ Σοφίης
μάρπτε θόλον, στὰς τ' ἐνθα πατρῶον φρούρεε κληρον
Καὶ τε θάνοιμεν ἐκεῖ Σ' ὄμμασιν εἰδόμενοι.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Ν. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗΣ

* ΣΗΜ. Εἶνε ἡ ἀφιέρωσις, ἣν ἔγραψε παρακληθεὶς ἐπὶ τοῦ ἀναμνηστικοῦ Λευκώματος τοῦ σταλέντος ὑπὸ τῶν ἐν Βραίλα Ἑλλήνων εἰς τὴν Α.Υ. τὸν Διάδοχον κατὰ τὴν ἐνηλικίωσιν Αὐτοῦ.